

N° 121. Røstethingets Forhandlinger.

2233

1ste Beh. af Forst. t. Best. om Medf.

derpaa uden at udsætte sig for alfor stort Ansvaer ligesoverfor Nutidens og Fremtidens Skatteyndere. Ved denne Ordning er alt Mellemværende imellem Staten og Kommunen een Gang for alle afgjort paa dette Punkt. Der kan for Fremtiden ikke opstaae nogen Tvivl eller Collision med Hensyn til den hensigtsmæssigste Benyttelse af det store Areal. Kommunen vil ikke længere kunne komme til Staten med Fordring paa at den skal tilfredsstille Sundheds-, Hensigtsmæssigheds- og Skønhedshensyn paa Befolning af Statskassens Fordeel og omvendt vil heller ikke Kommunen have Leilighed til at beklage sig over de Dispositioner som træffes af Staten eller Rigsdagen, og som kunne gribe ind i forskjellige commungale Diemed. Staten er bleven befriet fra en Speculation som under alle Omstændigheder maatte siges at være forbunden med stor Risico. Derjom Staten selv skulde disponere over Terrainet ved at sælge det i større eller mindre Partier til Kysthavende, vilde det Sikke have været at dette først vilde have foraarlaget Staten en stor Række af Udgifter, deels til Forberedelse af Byggegrunde og deels til Anlæg af Veie og Gader, hvortil Indtægterne derfor kun vilde udfomme i en senere Tid og i en temmelig usikker Skikkelse. Alt dette er nu saaledes fiænet, og vi have faaet en Sum strax een Gang for alle, der om den end er mindre end den, der kunde opnaaes ved selv at disponere over Anvendelsen, dog har den store Fordeel at den kommer Nutiden som efter vor hele finansielle Stillings for antages at trænge haardest dertil til Gavn, og at den befrier os for et Foretagende, der altid i Statens Haand bliver mindre lønnende end det kan blive i Privates eller Kommunens Hænder. Jeg glæder mig derfor ogsaa over at det er lykkedes at bringe denne Idee til Virkelighed, og jeg tør maasse særlig have Udkomst til at udtale denne Glæde, fordi jeg er den første som offentlig har fremsat den, og fordi jeg erindrer at skøndt den mødte en

44de Møde. Ordentlig Samling 1869-70.

af Udv. ang. Lov af 6te Juli 1867.

2234

uvillig Tilslutning og Understøttelse i Udsagnet — uden hvilken der ikke heller vilde være aabnet den nogen Vej til at komme længere ude i Verden — havde den dog ved sin første Fremtræden at kæmpe med Modstand og Tvivl hos Ministeren, hans Colleger i Regjeringen og ikke mindre Tvivl hos Kommunens forskjellige Repræsentanter. Jeg ved ogsaa at det har været forbundet med stor Banskæbhed at faae Ideen ført praktisk igjennem. Jeg er ikke ubesjendt med at selv i det sidste Dieblit i den ellefte Time reiste der sig forskjellige Stridigheder som syntes at være ligesom at bringe til at slippe hvad man troede heldigt at have naaet, ligesom jeg ogsaa har hørt at der aldeles umiddelbart efter Afslutningen er indtruffet forskjellige Smaaquænder af den Art, som jo altid let kunne ind mellem Køber og Sælger, især naar den største Gjenstand er af et saa stort Omfang og græber ind i saa mange Forhold. Tinget er imidlertid ført igjennem, og jeg antager at Ideen maa have været væsentligt derved, at jo længere man faae paa den, desto mere maatte man erkende at den var sund, rigtig praktisk og hensigtsmæssig i sig selv.

Derjom altsaa Lov af 6te Juli 1867 ikke handlede om Andet end Salg til Københavns Commune af Fæstningsarealet vilde jeg for mit Vedkommende ikke have følt mig opfordret til at gjøre videre Skridt i Anledning af denne Sag. Jeg ved at der er forskellige ærede Medlemmer som være en anden Opfattelse end jeg om Salget til Kommunen. Jeg har hørt her i Thinget, og der er ogsaa udenfor Thinget fremkommet den Ansættelse at Staten derved har faaet sine Fordringer ned under det Minimum, som kunde være naaet, og at Københavns Commune har opnaaet dette Kjøb paa for gunstige Bilskaar. Det er en Mening som meget vel kan støttes med Raalonnement og Argumenter, og som jeg paa ingen Maade skal søge at afvise; men det havde dog været det Naturligste for mig